

הכותב הוא חוקר השואה, ברנע נולד בחדרה, בן לניצולי שואה מפולין. למד בבית-הספר "תיכון חדרה". עבודת הגמר שכתב על פרשת אייכמן זכתה בפרס "יד ושם" (1975). לאחר שירותו הצבאי - כלוחם, כמפקד מוצב וככתב צבאי - למד משפטים באוניברסיטה העברית והוסמך כעורך דין. בשירות המילואים התמנה ברנע ליועץ קצין חינוך ראשי.

יהודי דנמרק כן ויהודי לוב לא?

מאת: אריה ברנע

יהודים לובים ניצולי ברנע בלון חוזרים ללוב שימו לב לכיתוב על הקרון "To Tripoli"

ב-2004 נבחר על ידי עיתון הארץ כאחד מ-50 אנשי החינוך המשפיעים בישראל. בשנים 2004 - 2005 הכין ברנע את תוכנית-האב החינוכית של העיר ערד. ב-2005 התמנה לתפקיד מנהל בית-הספר התיכון האזורי באר-טוביה.

החל בשנת 2007 עומד ברנע גם בראש ארגון "עמר", הפועל למען רווחתם הנפשית והחברתית של ניצולי השואה, ובראש ועדת החינוך של מרכז רבין. כמו כן ברנע הוא מרצה בנושא "שואה ומשפט" בפקולטה למשפטים שבאוניברסיטה

ב-1985 פרסם ברנע את ספרו "לא נכנענו" (בהוצאת משרד הביטחון) העוסק בעמידה היהודית בשואה. ב-1987 יצא לאור ספרו "גורל אחד" העוסק ביהודים דוברי הספניולית ויהודי ארצות האסלאם בתקופת השואה. ספר זה זיכה את ברנע בפרס "משואה" לספרות השואה. כמו כן פרסם ברנע חוברות ומאמרים בנושא השואה ובנושאים משפטיים בכתבי עת מקצועיים ובעיתונות היומית.

בשנת 1986 הקים ברנע את לפיד - התנועה להנחלת לקחי השואה, שעסקה עד 1994 בהסברה וחינוך בקשר למשמעות השואה עבור החברה הישראלית: לקח ציוני, גורל יהודי המזרח בתקופת השואה, הצלת נפשות כמופת כולל פעלו של ד"ר קסטנר בהונגריה וחובתנו לסייע לעמים נרדפים ולפליטי רצח-עם.

בשנת 1995 החל לנהל את בית-הספר התיכון "דנמרק" בשכונת הקטמונים בירושלים. ברנע הנהיג בבית-הספר תוכנית לשוויון בחינוך ותוכנית לחינוך ערכי. על תכנית אלה זכה "דנמרק" בפרס החינוך של ירושלים ובפרס החינוך של מדינת ישראל. ברנע זכה גם בפרס החינוך של יד ושם. בשנים 2001-2004 ניהל ברנע את הגימנסיה העברית "הרצליה" בתל אביב. ב-2004 פרש מתפקידו על רקע מחלוקת בעניין האינטגרציה בחינוך שלמענה לחם.

יהודים מטריפולי במחנה מעבר בדרך למחנות הריכוז באירופה

תשובתו של **מוסוליני** מתאריך 23.01.1939
לאיטלו בלבו מושל לוב.

**“אני מרשה לך להחיל את
חוקי הגזע על יהודי לוב,
בהזכירי לך שהיהודים
נראים כמתים אך אינם
מתים לחלוטין לעולם.”**

מתוך הספר: “יהודים בארץ ערבית”
מאת: פרופ' רנצו דה פליצה.

מביא: בנימין דורון דעדוש

העברית בירושלים. ברנע מנהל כיום את בית הספר התיכון האזורי בבאר טוביה.

כל יהודי שחי תחת שלטון הנאצים או בעלי בריתם ושרד הוא ניצול שואה.

בשבוע שעבר דחתה הכנסת הצעת חוק של ש"ס שביקשה להעניק לניצולי שואה “יוצאי לוב” מעמד שווה במסגרת חוק נכי רדיפות הנאצים. לפי אמצעי התקשורת, מתנגדי ההצעה העלו שני נימוקים:

האחד - בעלי ההצעה התנגדו לה לפני שנים אחדות. השני - עלותה הגבוהה של ההצעה.

הנימוק הראשון שולל למעשה אפשרות שדעתו של חבר כנסת תשתנה.

הנימוק השני איננו עקרוני - אפשר לדחות את מועד כניסת החוק לתוקף, לקבוע מפתח דיפרנציאלי לזכאות לקצבה, וכדומה. הסוגיות העקרוניות, לעומת זאת, הן של מקום, זכר השואה בתרבותנו, ושל השוויון בחברה הישראלית.

במשך עשרות שנים מזהה המושג “ניצול שואה” עם דוברי יידיש. רק לאחר מאמצים גדולים העניק הציבור הכרה חלקית לדוברי הספניולית, בעיקר יוצאי יוון. יהודים יוצאי ארצות האיסלאם מעולם לא זוהו כאן עם זכר השואה. האם די בכך כדי לכלול את סיפורן של קהילות אלה בפרשת השואה? הרי איש מאתנו לא העלה על דעתו להפריד בין פרשה כללית זו לבין תולדות יהודי דנמרק, שמהם נספו 52 “בלבד”. דנמרק בפנים “ולוב בחוץ”? רק בגלל דעות קדומות.